

De
TUINCLUB
van
**SUNSHINE
BEACH**

Een heerlijke roman over vier vrouwen
en een opbloeiende vriendschap

SOPHIE GREEN
INTERNATIONALE BESTSELLER

Sophie
Green

De tuinclub van
Sunshine Beach

Vertaald door Saskia Peeters

De Fontein

Maart 1987

Pigface (Carpobrotus virescens)

I

Noosa Main Beach is nog hetzelfde, maar ook weer niet. Onver-gankelijk, maar anders. Er is nog steeds het uitzicht waarbij je op een heldere dag Fraser Island kunt zien liggen; de waterlijn krult aan één kant nog steeds richting het nationale park en wordt aan de andere kant afgekappt door de golfbreker. Aan de andere kant van de golfbreker zijn de golven ruwer en de surfers moediger. Hier, aan de lijzijde, zijn rustigere, rollende golven die bij bepaalde getijden fors kunnen worden, maar meestal de voorzichtigere zwemmers verwelkomen.

Het strand is verstevigd met stenen en er is zand opgepompt uit de rivier die voorbij de golfbreker in de zee uitmondt. Als dat niet was gedaan, zou deze prachtige zandvlakte door erosie zijn verdwenen. Noosa Heads, zo zeggen de locals, is innig geliefd. Iedereen wil dat het er perfect uitziet zodat ze er van een perfecte vrije dag kunnen genieten. De tijd en getijden hebben echter andere ideeën – net als sommige mensen die een bepaalde mening hebben over welke vorm de kustlijn moet aannemen. Daarom spoelt het strand zo nu en dan weg en komen de stenen bloot te liggen, maar de strandgangers laten zich er niet door afschrikken, want de stenen worden weer afgedekt met zand en alles is weer perfect. De locals weten echter hoe het er vroeger uitzag. Cynthia weet het ook. Of, liever gezegd, ze herinnert het zich. Omdat ze al veertien jaar niet meer thuis is geweest, niet echt. Hoewel ze destijds nog maar vijftwintig was, dacht ze dat ze misschien

nooit zou terugkeren. Niet omdat ze niet van deze plek houdt, maar omdat ze hem achter zich wilde laten. Ze had een nieuw leven en dat was niet in Noosa. Zelfs niet in Australië.

Vlakbij kraait een kind en zeemeeuwen scharrelen rond in het zand. Een van de mannen van de reddingsbrigade slaat zijn armen over elkaar en tuurt met toegeknepen ogen naar twee zwemmers tussen de vlaggen die zich erbuiten lijken te zullen begeven. Zijn mond gaat open; er komt een waarschuwing aan. De zwemmers lijken het aan te voelen en veranderen van richting, terug tussen de vlaggen die veiligheid en bescherming beloven. Reddingsbrigade. *Reddingsbrigade*. Wat een idee. Wat zou het fijn zijn als iemand haar zou komen redden, denkt Cynthia. Ze heeft het gevoel dat de grond onder haar is weggeslagen.

Ze duwt haar tenen in het zand en wacht op de golf die haar kant op komt. Als hij er is, blijkt het water warmer dan ze had verwacht. Geruststellend. Dit zijn de golven waarmee ze is opgegroeid. Dit is het zand dat ze kent.

Ze had niet verwacht dat haar terugkeer zo geruststellend zou voelen. Ze had gedacht dat ze teleurgesteld in zichzelf zou zijn, omdat ze vanuit Los Angeles terug naar huis vluchtte in plaats van te blijven en op een goede manier een punt achter haar huwelijk te zetten. Ze had verwacht dat ze zich verheven zou voelen boven de inwoners van Noosa, die hier waren gebleven terwijl zij was weggegaan om het leven – en de leefstijl – te leiden waarvan ze altijd had geloofd dat het beter bij haar paste dan wat de vissersplaats die ze had achtergelaten haar kon bieden. Maar Noosa is niet meer die plaats. Het is er drukker en het heeft de glans van een geliefde plek: veel glimlachende bezoekers die elkaar regelmatig aflossen, en tekenen van slijtage door al die verschillende mensen op doorreis, maar ook nieuwe verflagen op gebouwen die aangeven dat er goed voor het stadje wordt gezorgd.

Als kind en tiener en jonge moeder begreep Cynthia nooit helemaal wat Pat, haar eerste man, de 'magie van Noosa' noemde, en in alle jaren dat ze weg was kon ze het nog steeds niet begrijpen. Maar nu, met het zeeschuim aan haar voeten en de meeuwen en de bries, met de rotsen die de kust afscheiden van de bush

erachter, en de lucht die de zachtste blauwe tint heeft die ze ooit heeft gezien, vraagt ze het zich af. Misschien is er hier echt magie. En als dat zo is, moet ze die vinden. Samen met een portie vastberadenheid en geduld.

Cynthia schrikt op als er een hand op haar schouder wordt gelegd.

‘Heb je het gemist?’ vraagt haar vader, met een stem die ouder klinkt dan tijdens hun internationale telefoongesprekken.

‘Nee,’ zegt ze, en het is zowel een leugen als de waarheid, omdat het op verschillende momenten wel en niet waar was.

Haar vader kijkt haar aan en knikt traag, alsof hij haar doorheeft. Zoals gewoonlijk. ‘Dat zal wel,’ zegt hij. ‘Nou, het huis heeft jou wel gemist.’

‘Je bedoelt dat het huis mama’s goede zorgen mist,’ zegt ze spottend.

De staat van de bungalow met drie slaapkamers in Little Cove, die net niet te zien is vanaf de plek waar ze nu staan, wijst erop dat haar vader sinds haar moeder vijf maanden geleden is overleden geen vinger heeft uitgestoken. Niet dat Cynthia weet wat hij wel of niet heeft gedaan, want ze is niet teruggekomen voor de begrafenis.

Ze is één keer langs geweest, nadat haar moeder de diagnose had gekregen en voordat ze wisten hoe ernstig haar ziekte was. Niemand had Cynthia verteld dat het terminaal was; anders was ze wel naar huis gekomen en gebleven tot haar moeders overlijden, en had ze later de puinhoop van haar leven in Los Angeles weer onder ogen gezien. Want hoewel zij en haar moeder niet close waren, hadden ze wel een band, en hoewel Diane altijd iedereen om haar heen op afstand had gehouden, hield Cynthia van haar. Ze houdt nog steeds van haar. Ja, al het andere had kunnen wachten, want, zoals Cynthia inmiddels weet, we krijgen maar weinig kansen om getuige te zijn van de grootste veranderingen in de levens van de mensen die we liefhebben.

‘Zou kunnen,’ geeft haar vader toe. ‘Ik ben niet goed in de boel netjes houden. Wassen.’

‘Hoe weet je dat?’ vraagt ze schertsend. ‘Je hebt het nooit geprobeerd.’

‘Ik verwacht echt niet dat jij het doet,’ zegt hij nors.

‘Natuurlijk wel.’ Ze klopt op zijn hand. ‘Ik vind het niet erg, papa. Ik ben teruggekomen om bij jou te zijn.’

Hij kijkt haar weer aan. ‘Uh-huh. En bij Odette, natuurlijk.’

‘Ja, natuurlijk.’ Cynthia glimlacht gespannen.

Odette, haar dochter, was de immer aanwezige getuige geweest van de wrijving – om het zachtjes uit te drukken – in Cynthia’s tweede huwelijk en had Cynthia zodra ze zestien werd laten weten dat ze weer bij haar vader in Australië wilde gaan wonen. Cynthia kon niet beweren dat het leven in Los Angeles het blijven waard was. Ze wilde het zelf ook achter zich laten, maar een huwelijk is soms niet zo eenvoudig.

Ze hadden een hechte band gehad. Maar Cynthia was tekortgeschoten, of zo voelde het in elk geval, en had Odette niet kunnen beschermen voor wat er aan de hand was, en daarom had ze haar niet zo vaak gebeld. Ze had ook niet geschreven. Ze wilde dat Odette gelukkiger was dan ze al die jaren zonder haar vader was geweest. Alleen maakten de jaren dat ze niet bij elkaar waren Cynthia ongelukkiger dan ze ooit was geweest, en nu voelt ze zich zo vervreemd van haar dochter dat het is alsof ze ex-collega’s zijn die samen onder een vreselijke baas hebben gewerkt en niets anders met elkaar gemeen hebben dan de oorlogsverhalen die ze liever niet willen oprakelen. Ze weet niet meer hoe ze met Odette moet praten, laat staan hoe ze haar moeder moet zijn.

Cynthia moet zich echter opnieuw voegen in die rol, want wat haar eigenlijk terug heeft gebracht naar de plaats van haar jeugd, is dat Odette, die zelf nog in háár jeugd zit, haar heeft laten weten twee maanden zwanger te zijn en de baby te willen houden. Cynthia is van plan haar dat uit haar hoofd te praten. Odette heeft nog zoveel leven voor zich – daar is Cynthia zich maar al te zeer van bewust. Ze was zelf negentien toen ze zwanger raakte van Odette.

Haar vader kent Odette waarschijnlijk beter dan Cynthia tegenwoordig doet. Hij weet waarschijnlijk ook dat zijn dochter echt blij is om hem te zien, maar het werkelijke motief van haar terugkeer is dat ze zijn kleindochter ervan wil overtuigen om nu geen moeder te worden. Daar zal hij echter niets van zeggen.

Wilfred bemoeit zich niet met andermans zaken.

‘Ik moest haar maar eens bellen,’ zegt Cynthia.

Haar vader knikt rustig. ‘Yep.’ Hij tuurt naar de zee en dan naar haar. ‘Maar eerst heb ik verse garnalen en vers brood van de Junction.’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat Sids bakkerij er nog is?’

‘Nee. Maar het brood is goed.’ Hij geeft haar een klopje op haar schouder. ‘Kom. Tijd om naar huis te gaan.’

Cynthia werpt nog één blik op de zee en denkt eraan om later terug te komen om te zwemmen. De stranden in L.A. waren gewoon niet hetzelfde als deze schitterende zandvlakte. Ze wil het zoute water in duiken zodat ze zich kan omdraaien en naar de kust kijken, zich laven aan de schoonheid, en proberen niet te denken aan alle jaren dat ze ervan had kunnen genieten.

‘Ja, papa,’ zegt ze. ‘Dat is het.’

2

Lorraine gooit het schoonmaakdoekje in de gootsteen en ademt hard uit. ‘Terry, ik heb je al een miljoen keer gezegd dat je Simon moet meenemen als je naar de winkels gaat!’

‘Dat wil ik niet,’ antwoordt haar oudste zoon.

‘Dat kan me niet schelen. Ik kan hem niet elk weekend de hele dag in de gaten houden – daar moet je me bij helpen. En hij vindt het leuk om met je mee te gaan.’

‘Ja. Dat is het probleem.’

Terry kijkt haar tartend aan. Hij is veertien en zit midden in de verwarrende periode van de puberteit waarin hij afwisselend een hekel aan haar heeft en wil dat ze hem vertelt dat alles goed zal komen. Ha! Kon iemand haar dat ook maar vertellen.

‘Mike, zeg eens iets,’ mompelt ze als haar man de keuken binnenkomt.

‘Maat,’ zegt hij en hij woelt door Terry’s haar.

‘Pap, niet doen!’ Terry kijkt ontzet, en vervolgens lichtelijk tevreden.

‘Waarom?’ Mike grinnikt en knipoogt naar Lorraine. ‘Het is veel te leuk om je reactie te zien. Schat, heb je gehoord dat Howard Andrew Peacock de zak heeft gegeven? Niet te geloven – ik dacht dat die kerel negen levens had.’

‘Waarom? Omdat hij een affaire had met Shirley MacLaine?’ mompelt ze.

Mike grinnikt. ‘Ja, vast.’

‘Terry, waar is Simon nu?’ Lorraine draait de gootsteen de rug toe en zet haar handen op haar heupen.

Terry haalt zijn schouders op. ‘Geen idee.’

‘Kun je hem gaan zóéken?’

‘Waarom moet ik die kleine etter bezighouden?’ zegt Terry op het moment dat zijn broertje komt binnenlopen.

Lorraine ziet Simon net op tijd om zijn gezicht te zien betrekken. ‘Lieverd.’ Ze rukt haar rubberen handschoenen uit en gooit ze op het aanrecht voordat ze op haar jongste afstapt en hem een knuffel geeft. ‘Terry meent het niet,’ zegt ze zacht terwijl ze de losse krullen op Simons hoofd kust en vervolgens haar puber een kwade blik toewerpt.

‘Jawel, hoor,’ snuift Terry. ‘Hij loopt de hele tijd achter me aan. Dat is gênant. Mijn vrienden vinden hem een loser.’

Mike grinnikt weer.

‘Michael, dat is niet grappig,’ zegt Lorraine op het moment dat Simon begint te snotteren.

Toen ze na Terry’s geboorte vijf jaar had gewacht met het volgende kind, was dat omdat ze moest wennen aan het idee van één kind voordat er nog een bij kwam. Ze had er niet bij stilgestaan dat Terry een tiener zou zijn als haar jongste nog de basisschoolleeftijd had, waardoor het was alsof ze twee verschillende soorten moest opvoeden in plaats van één.

‘Wat is er aan de hand?’

Mikes moeder Cora komt naar binnen gefladderd. Cora fladdert graag. Ze heeft Lorraine eens verteld dat ze in een tijdschrift

had gelezen dat een dame er elegant uit moet zien als ze loopt; haar interpretatie daarvan is dat ze door het huis fladdert, dag en nacht, tot ze zich eindelijk in haar slaapkamer terugtrekt. Hoewel ze daar waarschijnlijk ook rondfladdert. Lorraine zou het niet weten. Cora houdt de deur dicht, behalve als ze wil dat haar kamer wordt gestofzuigd, dan zet ze hem open. Waarschijnlijk als uitnodiging voor Lorraine om te stofzuigen.

Eigenlijk is Cora wel oké. Ze had een hulp of schoonmaakster toen Mike opgroeide in Toowoomba. Nu ze in Cooroy bij de volwassen Mike en zijn vrouw woont, denkt ze dat Lorraine die hulp is. En Lorraine, die geen problemen wil in haar huwelijk, schikt zich erin. Ze heeft het dus vooral aan zichzelf te danken. Ze had Cora hier niet moeten laten intrekken toen Mikes vader overleed. Dat was de eigenlijke fout.

‘Niks aan de hand, Cora,’ zegt Lorraine terwijl ze over het hoofd van de snotterende Simon aait.

Maar Cora heeft de tranen op Simons wangen gezien en fladdert nu zijn kant op. ‘Mijn arme schatje,’ murmelt ze en ze kust hem op zijn wang. Simon is haar lieveling. Wat Terry weet. Het helpt niet bij Terry’s gedrag tegenover zijn broer.

‘Echt, Cora, het is niets.’ Lorraine werpt een veelbetekenende blik op Mike, die toevallig net in de koelkast kijkt.

‘Waar zijn de worstjes?’ vraagt hij, vermoedelijk aan haar.

‘In de diepvries,’ bijt ze hem toe. Waar hij ze heeft neergelegd toen hij ermee thuiskwam van de slager.

Het rinkelen van de telefoon in de keuken biedt haar de kans om een pas terug te doen en het tafereel voor haar te overzien: puberzoon die haar aankijkt alsof hij hoopt dat ze in een gat verdwijnt, man die zijn hoofd van links naar rechts draait terwijl hij nog steeds in de koelkast staat te kijken in plaats van de vriezer, negenjarige zoon die snotterend door zijn oma wordt fijngeknepen in een omhelzing.

‘Hallo,’ zegt ze kortaf in de hoorn.

‘Lorraine?’

‘Ja.’

De stem aan de andere kant van de lijn klinkt vaag bekend, dus

het is vast een van de moeders van school die wil dat ze toffee maakt voor de bazaar of wat er ook maar aankomt. Er is altijd wel iets. Een inzamelingsactie, bazaar, dansfeest, afscheid.

‘Hoi,’ zegt de stem.

Lorraine fronst haar voorhoofd. ‘Ja. Hoi.’ Wie denkt die grapjas dat ze is?

‘Ik ben het.’ De stem klinkt nu deemoedig.

‘Wie is ik?’

‘Cynthia.’

Dat brengt Lorraine van haar stuk. Cynthia Scheffer was vroeger het beste in haar leven. De grappigste, slimste, meest trendy persoon die ze op school kende; met het meeste lef van hen allemaal, zelfs nog nadat ze Odette had gekregen. Zoveel lef dat ze haar spullen pakte en naar Los Angeles vertrok met de surfer die haar nadat hij bij Tea Tree Bay de golven had gepakt op de rotsen zag zitten, bijna alsof ze op hem wachtte. Wat ook zo was. Ze had hem met zijn surfplank op de parkeerplaats gezien en had besloten dat hij een beter vooruitzicht bood dan haar man. Of misschien wilde ze gewoon een verandering afdwingen. Wat het ook was, Pat had het niet zien aankomen.

Nu Lorraine zelf al veertien jaar moeder is, begrijpt ze het verlangen om een verandering af te dwingen. Alleen bracht die verandering Cynthia ver weg van alle mensen die van haar hielden, en na aanvankelijk een periode brieven naar elkaar te hebben geschreven, nam ze geen contact meer op met Lorraine en probeerde Lorraine uiteindelijk niet langer om contact te houden met Cynthia.

En de grap was dat de relatie met de surfer niet standhield, maar Cynthia bleef daar, met Odette, en trouwde met een filmproducent of zoiets. Dat had Cynthia’s vader Lorraine verteld toen ze hem op een dag had zien vissen bij Noosaville. Daarna dronken ze zo nu en dan samen thee; ze hadden het altijd goed met elkaar kunnen vinden toen Lorraine nog een tiener was. Dat gold niet voor Lorraine en Cynthia’s moeder, die een beetje afstandelijk was. Wilfred had er echter met geen woord over gerept dat Cynthia naar huis zou komen. Waar ze, gezien het ontbreken van tikken

of ruis op de internationale lijn, moet zijn.

‘Hallo, Cynthia,’ zegt Lorraine op haar formeelste toon.

Ze werpt een blik op Mike, die getuige was van haar tranen toen Cynthia niet meer terugschreef. Hij heeft de koelkastdeur inmiddels dichtgedaan en heeft die blik op zijn gezicht die hij krijgt als hij bang is dat de hond op het gazon van de burens heeft gepoept. Hij houdt zijn hoofd schuin en houdt haar blik vast. Ze weet wat die betekent: *alles goed?* Hij kan soms best gevoelig zijn. Meestal als het ertoe doet. Daarom neemt ze zijn moeder voor lief.

Ze glimlacht naar hem. Ja, alles is goed. Cynthia heeft dan misschien wel haar hart gebroken, maar Mike en Terry en Simon hebben het weer aan elkaar gelijmd.

‘Hoe... Hoe gaat het met je?’ vraagt Cynthia zacht.

‘Goed. Met jou?’

‘Ik ben... terug.’

‘Yep. Daar ging ik al van uit.’

Ze hoort een diepe zucht. ‘Ik ben geen goede vriendin geweest.’

Lorraine trekt een gezicht naar de telefoon. Zinloos, maar het geeft voldoening.

‘Je was helemaal geen vriendin,’ zegt ze, hoewel haar stem kalm blijft. Ze vertelt gewoon de waarheid, nietwaar? Daar hoeft ze niet dramatisch over te doen.

Het blijft een paar tellen stil. Dan klinkt er weer een zucht. ‘Nee, dat is zo.’

Meer stilte.

‘Maar ik zou je heel graag willen zien,’ gaat Cynthia verder.

Lorraine denkt er even over na. Hoe zou het zijn om Cynthia weer te zien? Zou ze haar een trap tegen haar schenen willen geven? Of zou ze – en dat lijkt haar waarschijnlijker – haar stevig beet willen pakken en dan weer teruggaan naar hoe het was? Want ze heeft nooit een andere vriendin zoals Cynthia gehad. Niemand die haar zo heeft aangemoedigd om zichzelf te zijn als Cynthia altijd deed. Lorraine weet inmiddels dat dergelijke vriendschappen zo zeldzaam zijn dat je soms wat vervelend gedrag door de vingers moet zien. Want we maken allemaal fouten. Wat niet inhoudt dat ze Cynthia meteen zal vergeven. Lorraine laat niet

met zich sollen. In elk geval niet veel. In dit geval niet. Ze houdt nog steeds van Cynthia – dat houdt niet op als je zo close bent geweest als zij waren – maar ze is niet van plan te vergeven en vergeten. Dat is iets voor mensen die naar soaps kijken en denken dat het leven zo eenvoudig is als een paar vriendelijke woorden.

‘Ik moet er even over nadenken,’ zegt ze, hoewel ze dat al heeft gedaan. ‘Ik heb het druk.’

‘Natuurlijk.’ Cynthia klinkt opgelucht. ‘Ik ben bij mijn vader als je... je weet wel... wil bellen.’

‘Ja, goed.’ Nu is het Lorraines beurt om te pauzeren. Hoe sluit je een dergelijk gesprek af?

‘Ik moet ophangen,’ zegt ze uiteindelijk. ‘Ik heb dingen te doen.’

‘Oké.’

‘Tata.’

Als ze ophangt, ziet ze dat Simon zijn tong uitsteekt naar Terry en zet ze zich schrap voor wat er nu komt.

3

De tuin is een rommeltje. Dat weet Elizabeth. Dat kan ook niet anders, want ze ziet het elke dag. De middelgrote achtertuin die ooit netjes en verzorgd was – die gekoesterd werd – is nu een puinhoop. Er ligt bladafval in de borders. Er liggen takjes op het gras. De struiken die gesnoeid moeten worden, zijn al een tijd niet meer gesnoeid. Bloemen zijn afgevallen of begonnen te rotten.

Jon zou het maar niets vinden. ‘Onkruid moet meteen worden weggehaald,’ zei hij altijd. Ze kan zich wel indenken wat hij nu van zijn geliefde project zou zeggen. Maar hij is er niet. Al drie maanden niet meer. Zijn het drie maanden? Misschien zijn het er al vier. Of twee. Misschien is het een eeuwigeid.

Dat is een aspect van verdriet dat Elizabeth heeft ontdekt: het zorgt ervoor dat de tijd van vorm verandert. Ze heeft niet eerder

te maken gehad met verdriet dat zo diepgaand, zo verlamvend is – niet op zo'n grote manier. Op haar dertigste verloor ze haar grootouders, en daar heeft ze verdriet om gehad. Maar zij waren geen mensen met wie ze elke dag samen was, of met wie ze een kind had. Voor die mensen is er een speciaal soort verdriet.

Ze had altijd zo'n ordelijk leven; dat was ongetwijfeld een van de dingen die Jon zo leuk aan haar vond toen ze elkaar leerden kennen, want hij was een man die van een nette tuin, een geperste stropdas en een gladgeschoren gezicht hield. Hij heeft het nooit gezegd en zij heeft het niet gevraagd, en nu kan ze het niet meer vragen omdat hij dood is. En omdat hij dood is, kan hij de chaos in zijn tuin en in zijn vrouw niet zien.

'Ma-ma,' klinkt Charlies zangerige stem vanaf de achterdeur.

Elizabeth draait haar hoofd ernaartoe. 'Ja, lieverd?'

'Wat gaan we lunchen?'

Lunch. Elizabeth heeft er niet aan gedacht. Dat is nog iets van verdriet: het slokt alle andere levensfuncties op, zoals eten. Als haar moeder niet op gezette tijden met kaassandwiches zonder korsten en kippasteitjes was langsgekomen, zou Elizabeth al weken niets meer hebben gegeten. Haar moeder lijkt een voorliefde voor kleine hapjes te hebben ontwikkeld – of misschien denkt ze dat Elizabeth alleen dingen zal eten die ze in één hand kan pakken. Het verbaast haar dat er nog geen *cabanossi* op het menu heeft gestaan.

Hoewel Elizabeth niet aan de lunch heeft gedacht, heeft haar moeder dat dus wel gedaan. Er staat vast iets afgedekt met huis-houdfolie in de koelkast, want haar moeder is vanmorgen langs geweest, zoals ze elke ochtend doet, soms met Elizabeths vader op sleeptouw. Ze hebben haar allebei meer geholpen dan ze wist dat nodig was.

In de week na Jons dood, bijvoorbeeld, is haar vader fantastisch geweest: bekwaam, doortastend, hij heeft geholpen bij het regelen van de uitvaart en ervoor gezorgd dat het de gasten bij de wake aan niets ontbrak terwijl Elizabeth wezenloos op een stoel zat en zich de namen probeerde te herinneren van mensen die ze in geen jaren had gezien. Jon en zij kenden elkaar al sinds de middelbare school, maar ze waren hun meeste vrienden van toen uit

het oog verloren – dezelfde mensen die nu vanuit Brisbane de Bruce Highway hadden genomen om haar op haar wang te kussen, een klopje op haar hand te geven en te zeggen dat ze het zo ontzettend erg vonden. Ze had willen vragen waarom ze het niet erg vonden dat ze Jon niet waren komen opzoeken in de twee jaar dat hij ziek was geweest; jaren waarin Charlie de wereld ontdekte en Elizabeth een balans probeerde te vinden tussen een jongen die zich naar buiten richtte en een man wiens ziekte maakte dat hij steeds meer in zichzelf keerde. Als haar ouders hun leven in Brisbane niet hadden opgegeven om in de buurt te komen wonen, zou Elizabeth er grotendeels alleen voor hebben gestaan.

Het was Jons idee geweest om naar Noosaville te verhuizen toen hij een baan bij de gemeente kreeg. Als bouwkundig ingenieur kon hij overal terecht, zei hij, en ze waren aan de Sunshine Coast terechtgekomen. Ze vonden het allebei geweldig en hadden Noosaville als hun woonplaats gekozen, met de charmante huizen en de rivier zo dichtbij dat ze het geklots van boten konden horen. Elizabeth had met Charlie in de kinderwagen langs de rivier gewandeld, helemaal naar Hastings Street in Noosa Heads en weer terug. Lange wandelingen, zich koesterend in de zon, kijkend naar de vogels en genietend van het trage tempo van deze kleine gemeenschap.

Haar ouders waren in Sunshine Beach gaan wonen. Niet zo ver bij haar vandaan, en ze kon het hun niet kwalijk nemen dat ze de oceaan verkozen boven de rivier. Na een heel leven in Brisbane hadden ze waarschijnlijk genoeg van rivieren. Maar zij houdt er nog wel van.

Toch heeft Elizabeth al maanden niet meer langs de rivier gewandeld. Niet sinds Jon begon te sukkelen en ze aan zijn zijde moest blijven. Niet moest. Wilde. En soms moest het. Zorgen voor iemand die ernstig ziek, en later terminaal ziek is, is een daad van liefde, maar vaak ook van dienstbaarheid. Er zijn minuten, uren, dagen dat je diep moet inademen en jezelf weer aan de opgave moet wijden. Want het wordt een opgave. Zelfs liefde kan een opgave zijn. Vraag maar aan een willekeurige ouder.

Elizabeth glimlacht zwak naar haar zoon. ‘Lunch, ehm... Ik

weet zeker dat oma iets lekkers heeft achtergelaten. Wil je even gaan kijken?’

Hij kijkt haar aan alsof hij liever wil dat zij gaat kijken; zijn kleine neus rimpelt en zijn dikke, licht kastanjebruine pony valt er bijna helemaal overheen. Ze moet met hem naar de kapper. Nog iets om toe te voegen aan de lijst met dingen die ze heeft verwaarloosd.

Charlies blik glijdt langs Elizabeth naar de border en nu verspreiden de rimpels zich ook over zijn voorhoofd. ‘Wat is daar mis mee?’

Hij wijst ergens naar en als Elizabeth zich omdraait ziet ze een verlepte hortensia.

Nog een zwak lachje. ‘Die heeft alleen een beetje aandacht nodig.’ *Zoals wij allemaal.*

‘Gaat hij dood?’

Zijn ogen staan helder en ze ziet er alleen maar onschuld in, maar door zijn vraag stukt de adem in haar keel. Want zijn vader, de verzorger van de tuin, is doodgegaan. Daar zit wel iets van een metafoor in, hè? Wat haar betreft wel. Als ze weer in haar bijbel gaat lezen, zoals ze al sinds Jons dood van plan is – van begin tot eind, omdat ze weet dat ze er troost uit kan putten als ze er maar voor kan gaan zitten en zich kan concentreren – vindt ze het antwoord misschien wel. Nu is er echter alleen een wegwijnende hortensia en geen enkele andere verklaring dan verwaarlozing.

Dat is wat ze tegen eerwaarde Willoughby heeft gezegd toen hij afgelopen zondag langskwam. Ze was die ochtend weer niet naar de kerk gekomen en hij maakte zich zorgen om haar, zei hij. Hij is sinds Jons dood erg aardig voor haar geweest, ook al heeft ze de kerk verwaarloosd. Ze neemt aan dat het zijn werk is, maar waardeert het toch. Hij is bij haar langs geweest en zijn vrouw heeft eten gebracht. Kleine gebaren die veel betekenen.

Toen hij op bezoek was, liet hij zijn blik door de tuin gaan en trok zijn wenkbrauwen op, waarna hij mompelde dat hij iemand zou sturen om haar te helpen. Maar Elizabeth verwacht niets. Dat is nog iets van verdriet: zelfs een verwachting om ’s morgens uit bed te komen lijkt grandioos.

‘Misschien,’ zegt ze tegen Charlie en dan staat ze op. ‘Maar ik

zal hem water geven en dan zullen we zien of hij herstelt.’

‘Oké,’ zegt hij vrolijk, en hij glimlacht naar haar.

Charlies goede humeur is het enige lichtpuntje in Elizabeths dagen. Hij is oud genoeg om te begrijpen dat zijn vader er niet meer is, maar jong genoeg om nog in het moment te leven. Gebeurtenissen worden afgemeten aan hoeveel nachten slapen het nog is, en Charlie blijft niet hangen in het verleden. Dat is een straf die Elizabeth alleen moet ondergaan.

‘Kom,’ zegt ze terwijl ze haar hand naar hem uitsteekt. ‘Laten we gaan kijken wat er in de koelkast ligt.’

Hij grijnst en pakt hem aan, en bungelt aan haar arm.

‘Ma-ham,’ zegt hij.

‘Ja, lieverd?’

‘Zullen we naar het park gaan?’

Elizabeth sluit haar ogen en ademt in. Hij vraagt dit nu al wekenlang elke dag. Maar ze is nog niet klaar voor de wereld buiten dit huis.

‘Misschien,’ zegt ze, zoals elke dag, en zijn glimlach toont haar dat dat antwoord voor hem goed genoeg is. Voor nu.

4

Het lawaai van een restaurantkeuken als de drukte toeneemt, is iets waaraan Kathy gewend is. De licht nerveuze verwachting in de uren ervoor – omdat je niet weet wat voor mensen door de deur naar binnen zullen komen, of het prettige gasten zijn of van die mensen die al om de kleinste dingen klagen, en ervoor moet zorgen dat alle gerechten op tijd klaar zijn en bij de juiste mensen terechtkomen – daar is ze ook aan gewend. Waar ze niet aan gewend is, is dat ze aan iemand anders verantwoording moet afleggen over hoe het restaurant loopt. Kathy heeft zo lang de leiding over het personeel gehad dat ze het moeilijk vindt

om bevelen op te volgen. En dat kan problemen geven, want ondanks haar jarenlange ervaring en het feit dat ze hiervoor als restaurantmanager heeft gewerkt, was de enige baan die ze in de zogenaamd ontluikende hospitality-industrie van Noosa Shire kon krijgen die van serveerster met zo nu en dan een bardienst in een leuk klein tentje aan de rivier.

Het restaurant heeft een mooi uitzicht. Dat is tenminste iets. Op de tegenoverliggende oever staan huizen, en ertussendoor varen boten en de meeste dagen zijn er ook pelikanen, wat allemaal te zien is door de glazen pui die de gehele voorgevel van het restaurant bestrijkt. Het uitzicht is ook te zien vanaf de muurbanken, die nog zo nieuw zijn dat ze nauwelijks gebruikssporen hebben, en vanaf de tafels die zo groot zijn dat er voldoende ruimte is voor hoofdgerechten en bijgerechten – iets wat voor Kathy niet vanzelfsprekend is na de krappe restaurants in Melbourne, waar ze al blij was als er naast de maaltijden nog een broodmandje op tafel paste. Wat ze in Melbourne niet had, waren die bijtende muggen die iedereen die het in zijn hoofd haalt om na zonsondergang nog langs de rivier te wandelen te grazen nemen. Dit is niet het leven dat Kathy voor ogen had toen ze twee weken geleden Melbourne verliet om hier te komen wonen.

Twee weken waarin ze met moeite een redelijk onderkomen heeft kunnen vinden, en een baan die genoeg oplevert om de huur te betalen. Ze had er waarschijnlijk wel meer tijd voor kunnen uittrekken, maar tijd maakt meestal geen deel uit van impulsieve beslissingen.

Een jaar geleden hadden zij en haar geliefde, Jem, in een romantische bui besloten dat de Sunshine Coast de ideale plek om te wonen was vanwege de onophoudelijke zomer. Of liever gezegd, weer dat anders was dan in Melbourne. Kathy was er één keer geweest en vond het een fijne plek vol beloften: er vestigden zich steeds meer bedrijven en de huizen hadden een voor- en achtertuin. Op dat moment woonde Kathy in een klein huis in Carlton North met aan de voorkant een stoepje en achter een verpieterd gazon van een paar vierkante meter, en een enorme boom waarvan de bladeren in de herfst alles bedekten. Het was haar voormalige

echtelijke woning, wat hoogstwaarschijnlijk ook een rol speelde bij haar dagdromen over een andere stek.

Een maand geleden had Jem aangekondigd dat Kathy niet langer nodig was, omdat er een andere geliefde was gevonden. Een jonger, strakker individu wier borsten nog niet hangen en die op een dag misschien wel kinderen wil. Met haar vierenvijftig jaar en twee volwassen kinderen uit een eerdere relatie, is Kathy het stadium van baby's al voorbij. Daar was ze blij om, een poosje. Tot het moment dat het onvermogen om meer kinderen te krijgen de beweegreden werd om haar hart te breken.

Ze weet best dat dat niet de werkelijke reden was. Het was de gemakkelijke reden. Er waren andere redenen, die eerder al aan het licht waren gekomen toen Kathy niet bereid was geweest om haar leven overhoop te gooien en te doen wat Jem graag wilde, namelijk naar Warrnambool verhuizen en een schapenboerderij beginnen. Het steenkoude Warrnambool, waar de wind over de Zuidelijke Oceaan waait en iedereen vriendelijk en saamhorig is om dat te compenseren. Kathy was op vakantie geweest in Warrnambool, toen ze nog getrouwd was en de kinderen klein waren. Lang geleden. Ze had die specifieke stap niet willen zetten, en nu zit ze hier alsnog met een overhoopgehaald leven. In elk geval is dit wel een versie waarvoor ze zelf heeft gekozen.

'Hmm, maar halfvol,' zegt Hans, de mede-eigenaar van het restaurant, terwijl hij de reserveringen bekijkt.

'Het is dinsdag,' zegt Kathy luchtig. 'Ik geloof dat veel toeristen op dinsdag weer naar huis gaan.'

Hij knikt en kijkt haar met toegeknepen ogen aan, alsof hij zich afvraagt of ze er echt iets over kan zeggen. Toegegeven, ze is nog niet erg bekend met de omgeving. Maar ze heeft verstand van de horeca en het komen en gaan van gasten. Ze weet dat er weken zijn dat het doodstil is, en dat dat elk jaar dezelfde weken zijn en dat het niets te maken heeft met schoolvakanties of vollemaan of zelfs het weer. Het zijn gewoon rustige weken. Soms zou ze willen dat een wetenschapper er onderzoek naar zou doen, zodat ze erachter kan komen waarom het zo is.

'Als we één dag per week zouden sluiten,' zegt Hans terwijl hij

haar zijdelings aankijkt, 'welke dag zou jij dan kiezen?'

Kathy vraagt zich af of het een vraag met een diepere lading is; of hij op het punt staat haar te vragen een dag minder te werken. Maar misschien wil hij echt haar mening horen.

'Woensdag,' zegt ze, omdat ze met het keukenpersoneel heeft gepraat over de rustige en drukke tijden. 'Dat is de stilste dag van de week.'

Hans trekt zijn wenkbrauwen op. 'Dat zou je in Melbourne niet doen,' zegt hij.

'Nee,' beaamt Kathy. 'Maar daar is het heel anders. In Melbourne heb je de hele week door veel zakelijke lunches. Uit wat ik over deze plaats begrijp, gaan de toeristen op dinsdag naar huis en komt de volgende groep op donderdag aan. Ze hebben allemaal een lang weekend.' Ze glimlacht om aan te geven dat ze alleen maar wil helpen.

Hij had haar niet hoeven aannemen, deze man met het naar achteren gekamde haar en een riem van Hermès. Ze is een generatie ouder dan de rest van het personeel, en ze weet van vrienden die vroeger collega's waren dat werk vinden op hun leeftijd een bijna onmogelijke opgave is. Op je vierenvijftigste ben je blijkbaar te oud om nog van nut te zijn. Maar niet voor Hans. Hij leek het bijna vervelend te vinden dat hij haar alleen een baan als serveerster kon aanbieden, en beloofde om haar promotie te geven zodra dat mogelijk was. Ze had hem maar niet verteld dat dit de enige baan was die ze aangeboden had gekregen, en hoewel het niet was waarop ze had gehoopt, kon ze het zich niet veroorloven om kieskeurig te zijn.

'Ik denk dat je gelijk hebt,' zegt hij. 'Ik heb het er met de andere eigenaren over gehad om op die dag alleen het diner te serveren.' Nog een zijdelingse blik. 'Dit zal geen gevolgen voor jou hebben.'

Zijn bevestiging is aardig.

'Oké,' zegt Kathy. 'Laat maar weten als je ergens hulp bij nodig hebt.'

Ze weet niet waarom ze dat zei. Komt het niet hooghartig over?

'Ik ben blij met je ervaring,' zegt Hans rustig en hij slaat het boek met reserveringen dicht. 'Heb je zin in koffie voordat de

meute komt?’ Hij grijnst, waarschijnlijk zodat ze weet dat hij het ironisch bedoelt.

‘Ja, graag.’

Hij gebaart naar een tafel die is gedekt voor de lunch, zoals ze allemaal zijn. ‘Espresso?’

Ze knikt en gaat zitten. Ze zal twee of drie espresso’s drinken om de dag door te komen en dan vanavond ontspannen met een fles wijn en wat ze op weg naar huis kan oppikken. Ze moet er wel aan denken dat hier niet zoveel slijters zijn als in Melbourne, en dat de winkels vroeg sluiten. Het blijft een klein stadje. Of een verzameling kleine stadjes.

‘Ik ben zo terug,’ zegt Hans en hij loopt naar het espresso-apparaat.

Kathy was onder de indruk toen ze die machine de eerste keer zag; ze dacht dat alleen de inwoners van Melbourne van goede koffie hielden. Hans heeft blijkbaar een Italiaanse moeder, en zodoende ook verstand van goede koffie.

Terwijl ze naar het sissende apparaat luistert, richt Kathy haar blik op de rivier. Nee, het is geen slecht uitzicht. Ze is in elk geval gevluht naar een schilderachtige plek.

‘Dank je,’ zegt ze als Hans de piepkleine kop-en-schotel voor haar neerzet. Ze wacht tot hij voor zichzelf koffie heeft gemaakt en dan slaan ze hem allebei in één keer achterover.

5

Als ze de kerk uit lopen, voelt de zon warm op Elizabeths gezicht en ze sluit heel even haar ogen. Het is een geruststellende gedachte dat de zon er altijd is. Als ze een slechte dag heeft – en dat gebeurt nu vaker dan op enig ander moment in haar leven – probeert ze zonlicht te vinden, al is het maar voor een paar minuten. Haar moeder heeft haar eens verteld dat ze dat als kind ook deed –

Eerder verschenen van Sophie Green:

De leesclub aan het einde van de wereld

De zwemclub van Shelly Bay

De yogaclub van Orange Blossom House

Het koor van Bellbird River

Eerste druk juni 2024

Oorspronkelijke titel *Weekends with the Sunshine Gardening Society*
Oorspronkelijke uitgever Hachette Australia, an imprint of Hachette Australia Pty Limited

Copyright © Sophie Green 2023

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2024 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Saskia Peeters

De vertaling van de bijbelpassage in hoofdstuk 5 komt uit de Herziene Statenvertaling © Stichting HSV en Royal Jongbloed 2010-2017

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie Marry van Baar naar een ontwerp van Christabella Designs

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 7337 0

ISBN e-book 978 90 261 7338 7

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.